

ปลอก
พันธ
ตรา

ตำรา
พอก
ตรา

ผู้พิทักษ์
สุสานสวรรค์

V

แต่งเรื่อง
KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบ
SHIZUMAYOSHINORI

แปล วุฑฒิ พิเศษสุวรรณิ

ปฐม
มน
ตรา
ตำรา
พจน
คดี
V

ผู้พิทักษ์สุสานสวรรค์

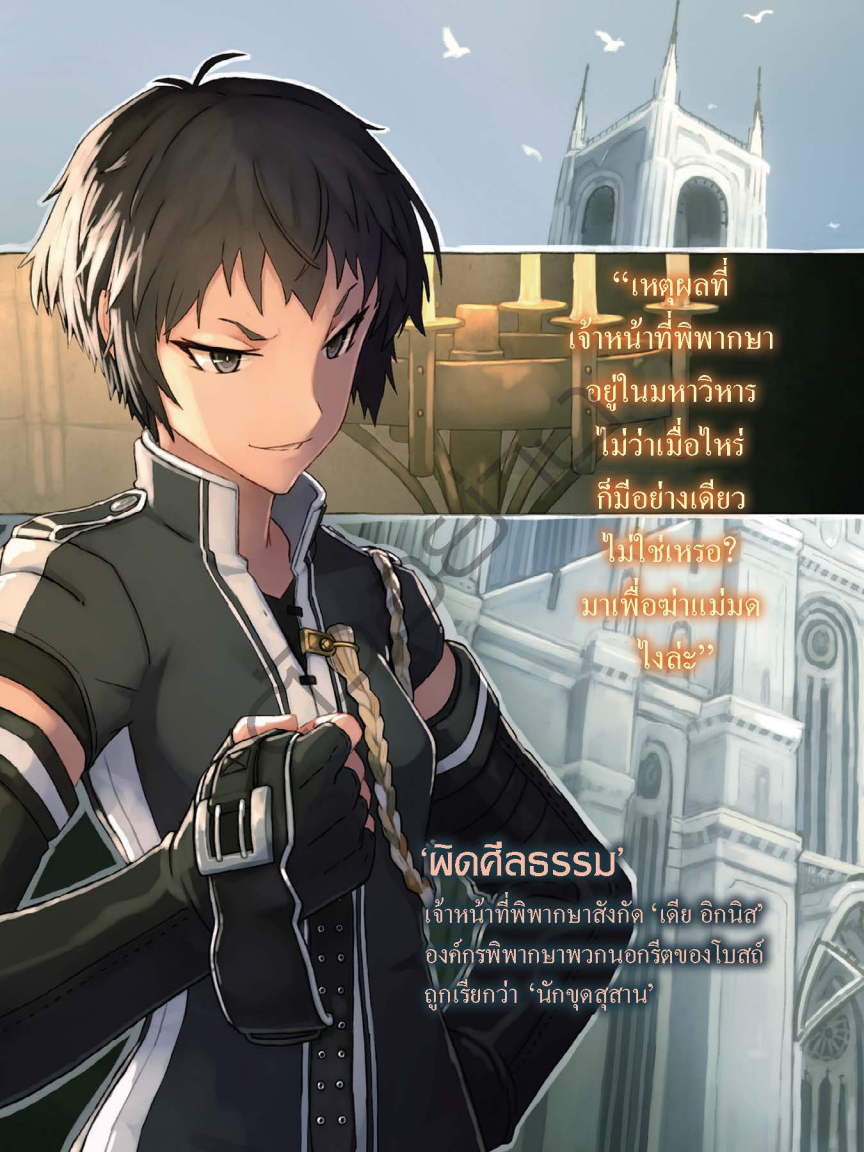
แต่งเรื่อง

KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบ

SHIZUMAYOSHINORI

“เหตุผลที่
เจ้าหน้าที่พิพากษา
อยู่ในมหาวิทยาลัย
ไม่ว่าเมื่อไหร่
ก็เหมือนกัน

ไม่ใช่เหรอ?
มาเพื่อมาแม่มด
“ไถ่”

‘พิดตีลรรสม’

เจ้าหน้าที่พิพากษาสังกัด ‘เดี่ย อิกนิส’
องค์กรพิพากษาพวกนอกรีตของโบสถ์
ถูกเรียกว่า ‘นักขุดสุสาน’

“...ทำไม
คุณถึง
มาอยู่ที่นี่?”

“เรื่องนั้น

ต้องเป็น

ความลับ

อยู่แล้วสิ

อาหารของฉัน

ต้องมีแก่น

ที่ทำได้”

“สตูมะเปือเทศนี้

ใส่อะไร?

มีรสชาติซ่อนเร้น

ใช่ไหม?”

ริซ่า

แม่ผู้เลี้ยงดูริรี่ มีฝีมือทำอาหาร
ขนาดทหารรับจ้างสตัวยังจับตามอง

ริรี่

ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ประหลาด เพราะ
เหตุการณ์หนึ่งในอดีตจึงกลัวการ
เข้าหาคนอื่น

ศรีอัญญา

งูขาวสองตัวพันพัน
ขยับหน้าผากสีขาวเรียบลื่นมาใกล้กัน
แผ่นหลังแยกออกมีปีกนกกางกว้างซ้ายขวา
ปีกปรากฏบนงูทั้งสอง ตัวละข้าง...
พอประสานปีกของสองตัว ก็กลายเป็นปีกคู่หนึ่ง

“บทแห่ง
การปกป้อง
วรรคที่เจ็ด...
‘เมดิคิลเวีย’!
จงยินยอม...
เราคือซีโร่!”

Contents

บทที่หนึ่ง ‘ทะเลแห่งสวรรค์’	P014
บทค้น ‘ผู้พิทักษ์สุสานสวรรค์’	P041
บทที่สอง ‘ครอบครัวหนึ่ง’	P055
บทที่สาม ‘หมู่บ้านสีดำ’	P089
บทค้น ‘ของขวัญ’	P127
บทที่สี่ ‘สัญญาของทหารรับจ้าง’	P133
บทค้น ‘สวรรค์’	P165
บทที่ห้า ‘ฟิคัส’	P175
บทค้น ‘ความทรงจำของสวรรค์’	P205
บทที่หก ‘โบสถ์กับแม่มด’	P211
บทค้น ‘เซสทึม’	P236
บทสุดท้าย ‘ผู้ปาจันทร์ธนู’	P239

Zero kara hajimeru Mahou no Syo 5

ปฐมมนตรา ดำราพลิกโลก 5

ประพันธ์โดย KAKERU KOBASHIRI
ภาพประกอบโดย SHIZUMAYOSHINORI
แปลโดย วิสุทธิ์ พิเชษฐ์วานิช

Zero kara hajimeru Mahou no Syo Volume 5

© Kakeru Kobashiri 2015

Edited by Dengeki Bunko

First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2020 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-057-7

บรรณาธิการบริหาร กุฉิน ใจนันทินวานิชย์
บรรณาธิการ ชนินันท์ กิตติปฏิภมาคุณ
กองบรรณาธิการ โคภิชฐา เข็มทองใหญ่
กราฟิก ปรีดาพรรณ เอี่ยมอุราวมงคล, อภิสันธ์ รสโรสจ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนตดา นิตินชาติ
พิสูจน์อักษร ปรีคณีย์ ดวงทอง
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม้ว่ารูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ประชุมมนตรา
ตำราพลิกโลก

V

ผู้พิทักษ์
สุสานสวรรค์

“ขอโทษนะ ถึงจะสงสาร แต่คงจ้างนายทำงานไม่ได้แล้ว”

กลายเป็นเรื่องลำบากแล้วสิ

เที่ยวตระเวนไปตามที่פקทำงานเบ็ดเตล็ดหาเงินยังชีพเล็กน้อยๆ ในแต่ละวัน... ทั้งที่หาเลี้ยงครอบครัวมาแบบนั้นแต่ที่פקคุ้นเคยหลายแห่งพากันบอกปิดหน้าประตู

“ขอร้องละ ช่วยหน่อยไม่ได้เทร้อ? ขอค่าแรงแค่ครั้งเดียวของปกติก็ได้ พอดีไปซื้อของชิ้นใหญ่เข้าเลยต้องใช้เงิน”

แม้จะขอร้องซ้ำ ผู้หญิงที่ออกมาคุยก็เอาแต่สายหน้า

เป็นเพื่อนเการู้จักกันดีแต่ว่าคราวนี้ดูเหมือนจะไม่ยอมฟัง...ทันใดนั้น

“ไม่ได้ๆ ไม่มีห้องให้พวกแกเช่าหรอก! รีบออกไปเถอะ!”

ได้ยินเสียงทวาดของเจ้าของร้านจากเคาน์เตอร์ต้อนรับของที่פק เพิ่งนั่งเรือมาถึงวันนี้ ไม่ใช่แหมมดนะ จะจ่ายเงินให้ไม่อื่น ได้ยินเสียงดังแบบนั้นแต่เจ้าของร้านยืนยันไม่ยอมรับลูกค้า

คงทำหน้าที่สงสัยว่าอะอะอะไรกันนะ หญิงตรงหน้าจึงพูดแบบไม่สนใจว่า

“ลูกค้าคนนั้นเป็นผู้หญิงผมเงินนะ อยากให้פקอยู่หรอกแต่ทางนี้ก็เสียดายชีวิตเหมือนกัน”

“อา มีน่าละ...”

ตอนนี้แค่เป็นผู้หญิงผมเงินกระทั่งซื้อผลไม้สักลูกในเมืองนี้ยังลำบาก ยิ่งขอเช่าที่פקไม่ต้องพูดถึง พอรู้ว่ามิลูกค้าที่ไม่สามารถเช่าที่פקด้วยเหตุผลป่าเถื่อนเช่นเดียวกับที่ตัวเองไม่ได้งาน แม้จะคิดว่าตัวเอง

ด้อยต่ำแต่ก็รู้สึกโล่งอกนิดหน่อย

“...นี่ เธอก็ควรเป็นอิสระได้แล้วนะ? ไม่ใช่ลูกตัวเองแท้ๆ ยังจะเลี้ยงเด็กน่าขยะแขยงแบบนั้น... เลี้ยงมาพอแล้วไม่ใช่เหรอ? ให้นินห์หัดตัวคนเดียวเถอะ ถ้าแบบนั้นเรื่องงาน...”

“ไม่ได้ ยังจำเป็นต้องมีมือพ่อแม่คอยดูแล ภรรยาที่คิดอย่างนั้น”

หลังออกจากที่พักจึกกันก็ตระเวนตามร้านในเมืองเพื่อหางานตอนได้งานซักผ้ามางานหนึ่งดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว หน้าซำยังมีฝนท่าใหญ่

พอรีบวิ่งกลับบ้าน เห็นเงาสองคนอิงแอบกายกันอยู่ใต้ชายคาเพื่อหลบฝนเงาใหญ่จนน่ากลัวกับเงาเล็กผอมเพรียว

ทั้งคู่คลุมอุ๊ตลิกแต่มองเห็นผมสีเงินจากใต้อุ๊ตของคนร่างผอมจึงรู้ว่าเป็นลูกค้าที่โดนไล่จากที่พักเมื่อคืน

...จ่ายเงินไม่อื่น เหนอ

คนร่างผอมมองคนร่างใหญ่ เห็นทางจากเลื้อยคลุมที่คลุมตัวตัวแสดงว่าคนร่างใหญ่คงเป็นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์สิ้นชะ

“...คะ คือว่า กำลัง หาที่พักอยู่เหรอครับ”

หลังครุ่นคิดวูบหนึ่ง... พอรู้สึกตัวก็ส่งเสียงเรียกทั้งคู่ไป

บทที่หนึ่ง
'ทะเลแห่งสวรรค์'

ศรีธัญญา

ปฐม
มน
ตรา
ตำรา
พลิก
โลก

V

พุฒิกฤษ
สุสานสวรรค์

ทะเลใสกระจ่างสีเขียวมีปะการังสีชมพู

กลุ่มเรือเล็กบรรทุกทุกคนกับสัมภาระทยอยแล่นจากเรือใบลำใหญ่
ขับไล่ปลาน้อยหลากสีที่เวียนว่ายตามช่องปะการังเพื่อมุ่งสู่ท่าเรือ

หาดทรายเปล่งประกายช่างกว้างใหญ่ วาดเส้นโค้งเล็กน้อยทอด
ไปถึงอีกฟากของเส้นขอบฟ้า มีสะพานปลาหลายแห่งยื่นจากหาดทราย
เรื่อนับไม่ถ้วนพากันมารวมกันรอบๆ นั้นเหมือนปลาตัวน้อย

พอเรือเอาผู้คนกับสัมภาระลงก็ขึ้นผู้คนกับสัมภาระใหม่ แล่นไป
หาเรือใบที่รอบนทะเล

“ท่าเรือนี้ไม่เกี่ยวว่าจะเป็นคนเข้าหรือกลางคืน ต่อให้เป็นตอน
กลางคืนก็มีเรือเล็กไปมาไม่หยุดเพื่อบรรทุกสัมภาระกับคน”

กะลาสีพายเรือเล็กบอก

ที่นี้คือท่าเรือที่ลูกเรือหลงไหล ทุกคนต่างออกทะเลโดยฝันถึง
ท่าเรือแห่งนี้

ไม่ว่าเป็นการเดินเรือลำบากแค่ไหน พรึบตาที่เห็นท่าเรือนี้จะ
ถูกเปลี่ยนเป็นความทรงจำงดงาม พวกลูกเรือที่ทำตาเหมือนตายแล้ว
ต่างพูดว่า “นี่คือแล้วช่างเป็นการเดินทางที่ดีจริงๆ” ลูกเรือต่างเล่าให้ฟัง
...ว่าเป็นท่าเรือแห่งสวรรค์เช่นนั้น

“ร้อน...”

มีสัตว์ประหลาดขนปุกปุยสีขาวพึมพำแบบนี้

“แสบตา...”

มีบาทหลวงคาตอลิกที่ปิดตาบนตาสองข้างขึ้นหน้านิ้วพูดแบบนั้น
และ

“มีทะเลสวยอย่างน้อยอยู่ข้างหน้าเลยคาดหวังว่าจะได้ยินเสียง
ชื่นชมกว่านี้อีกหน่อยถือเป็นความอวดดีของแม่ตออย่างเราหรือ?”

มีแม่ตอในชุดดำแสนสวยแหงนมองทั้งคู่ด้วยใบหน้าไม่พอใจ

ปลายสายตาของแม่ตอมีหาดทรายทอดประกาย ผู้คนกำลัง
ส่งเสียงสนุกสนานกัน พวกผู้หญิงเก็บรวบรวมเปลือกหอยหลากสีมาทำ
สร้อยคอ พวกเด็กๆ พวกกันวิ่งไล่ปลา พวกผู้ชายกำลังก่อกองเพลิงสีแดง
อย่างปลาที่เพิ่งจับภายใต้ดวงอาทิตย์ร้อนระอุ

“นี่ทหารรับจ้าง เรากี่...”

อยากเล่น ก่อนจะหันพูด ร่างของแม่ตอโดนแบกขึ้นไหล่สัตว์

“รีบๆ ทหารที่ฝึก แล้วเก็บตัวจนกว่าดวงอาทิตย์จะตกเถอะ”

สัตว์พูด

“เห็นด้วยครับ ผมจะไปโบสถ์ก่อน... ต้องรายงานสถานการณ์

...”

บาทหลวงตอบ

น่าจะไม่ถูกกันแท้ๆ แต่ตอนนี้ทั้งคู่กับเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย
แม่ตอสะบัดมือเท้าบนไหล่สัตว์

“พวกนายไม่รู้จักคำว่าอารมณ์อยากเล่นบ้างหรือ? หาดทราย
สีขาว! ทะเลสีคราม! แล้วยังปะการังส่องประกาย จิตใจน่าจะถูกระตุ้น
ให้ตื่นเต้นหน่อยสิ!”

“มาพูดอะไรกันปานนี้ ทะเลไม่ใช่ของแปลกขนาดนั้นสัก
หน่อย...”

“ขนาดมีที่ปิดตานี้แสงแดดยังแทงทะลุ... ปวดหัวจังครับ...”

แม่มดร้าร้องไม่พอใจ แต่สัตว์กับบาทหลวงยังไม่คลายท่าที
หงุดหงิด

พวกลูกเรือเรียกทะเลสีเขียวซึ่งแผ่กว้างเลียบหาดทรายเหมือน
ผืนนี้ว่าทะเลพาราดีส

และเรียกประเทศขนส่งทางทะเลที่ปกครองทะเลแห่งสวรรค์นี้
ว่าเทลเซ็ม เรียกเมืองมีท่าเรือใหญ่ที่สุดของเทลเซ็มว่ารูทรา

2

เมืองรูทราเป็นสีขาวเพราะบ้านเรือนปกคลุมด้วยเกลือทะเล...
มักได้ยินเรื่องแบบนี้ตามสถานที่ห่างไกล แต่ความจริงแล้วตัวบ้านกับ
ถนนเพียงสร้างด้วยหินสีขาว

ผนังบ้านด้านที่หันหน้าออกทะเลอาจเค็มเล็กน้อยเพราะผล
กระทบจากลมทะเล

บางทีคงมีนักเดินทางคนหนึ่งลองเสียดำแพงบ้านนั้นแล้วพูดว่า
‘เมืองนี้ทำจากเกลือ!’

แต่ว่า คงรู้สึกสนุกกับข่าวลือนั้นจึงมีผู้อาศัยทำให้บ้านเป็นสีขาว
เกินความจำเป็น โดยหาปูนปลาสเตอร์บนตำแหน่งที่เป็นไม้จนกำแพง

กับหลังคาเป็นสีขาว หลังผ่านคืนวันเช่นนั้น เมืองรุทรำที่ฉันทกำลังเดิน
ตอนนี้เลยสะท้อนแสงอาทิตย์จนเป็นสีขาวโพลนมองข้างหน้าไม่เห็น

และมีเงาคนสีดำสองเงาเดินในเมืองสีขาวนั้น

เงาหนึ่งคือฉันท เล่นสวมนผ้าคลุมสีดำทั่วตัวแน่นอนว่าต้องดำ

และอีกเงาคือซีโร่... สาวสวยสุดยอดผู้เป็นแม่มดแห่งยุคที่สวม
เสื้อคลุมสีดำทวมโพรก ใช้ธูปดับบังใบหน้า

ปกติซีโร่จะชอบถูกอ้อมขึ้นบนไหล่ฉันท แต่ภายใต้แสงแดดแบบนี้
ดูเหมือนจะไม่อยากใกล้ชิดฉันทที่อาจเรียกได้ว่าเป็นกลุ่มก้อนแห่งความ
ร้อนจึงเดินด้วยขาตัวเองอย่างน่าแปลก

ซีโร่เดินหมดแรงตามหลังฉันท ตอนนี้ก็ถึงอาคารการเล่นน้ำตรง
หาดทราย

“หาดทรายสีขาว ทะเลสีคราม ปลาที่จับมาอย่างสดๆ... ทะเล
แห่งสวรรค์ที่ทุกคนต่างหลงใหลนะ ทหารรับจ้าง กลับมาเดินหาที่พัก
ก่อนโดยไม่สนใจสิ่งเหล่านี้...”

“บอกแล้วไง ขึ้นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์อย่างฉันทโผล่ไปกลางสวรรค์นั้น
มีหวังแตกตื่นกันยกใหญ่ เธอคงไม่รู้ แต่รุทรำมีมหาวิหารของโบสถ์
พุดง่ายๆ มีพวกกลุ่มอัศวินประจำโบสถ์อยู่กันยัวะเยี้ย เธอเองก็เป็นแม่มด
หักถั่วสายตาคนอื่นหน่อยสิ”

วิหารคือสถานที่สักการะบูชาเทพธิดา ไม่ว่าจะเป็นการภาวนาของ
ผู้ศรัทธา การเทศนาของบาทหลวง พิธีแต่งงานหรือพิธีศพล้วนแต่ทำ
ในวิหาร

และเรียกวินหารขนาดใหญ่ว่ามหาวิหาร

เทพธิดาที่โบสถ์ศรัทธามีผู้ติดตามเจ็ดคน มหาวิหารนับถือผู้ติดตามเหล่านั้นมีทั้งหมดเจ็ดแห่ง... หนึ่งในนั้นอยู่ในรูท้าวแห่งนี้

มหาวิหารจะมีคนใหญ่โตเข้าออก แคมยังคุ้มกันหนาแน่น เมืองที่มีมหาวิหารมีเรือนพักของกลุ่มอัศวินประจำโบสถ์อยู่ด้วย ดังนั้นในเมืองจึงมีกลุ่มอัศวินประจำโบสถ์นับพันคนเดินไปมา

หากซีโรโดนรู้ว่าเป็นแม่มดในสถานการณ์นั้น ไมซีโรถูกฆ่าก็เป็นซีโรฆ่ากลุ่มอัศวินประจำโบสถ์หมดทุกคนอย่างใดอย่างหนึ่ง

“มหาวิหารเธอ... ระหว่างเดินทางจาก ‘ป่าจันทร์ธนู’ มาราชอาณาจักรเวเนียสเคยเห็นสองแห่ง ทั้งคู่ล้วนเป็นอาคารสร้างอย่างโอ้อ่า ...อุตสาหกรรมมีโอกาส ไปดูกันเถอะ ทหารรับจ้าง”

“บอกแล้วไงว่าไม่ได้! เธอจะบ้าอะไร!”

“จะ จับเราก่อนแล้วยังหาว่าบ้า... ต่อให้เป็นกลุ่มอัศวินประจำโบสถ์ ถึงบอกว่าเราเป็นสาวสวยแต่คงไม่หาว่าเป็นแม่มดตั้งแต่แรกเห็นหรอกน่า?”

“ไม่ได้คือไม่ได้! ฉันจะตามหาขานาเร่แล้วฆ่าทิ้ง จากนั้นกลับไปเป็นมนุษย์ไปเปิดร้านเหล้าที่บ้านนอก ชินเธอโดนโบสถ์จับก่อนหน้านั้นแผนการทั้งหมดมีหวังพังป่นปี้”

ฉันใช้ปลายเล็บจิ้มหน้าผากซีโรหลายครั้ง ซีโรกัดหน้าผากทำปากแหลม

“วิหารก็ไม่ได้ ทะเลก็ไม่ได้ เป็นผู้ขายน้ำเปื้อนจริงๆ นะ นายเนี่ย”

“ฉันไม่ได้น่าเปื้อน แต่เธอมองโลกในแง่ดีเกินไปต่างหาก..! อีกร้อยโลงเธอเล่นน้ำในสภาพที่เปลือยดูสิ มีหวังคนตายเป็นเปื้อน”

“ทำไมถึงมีคนตายเพราะการเล่นน้ำของเราล่ะ”

“พวกที่มองจนหลงแล้วจมน้ำตายไง”

“...นั่น ชมความงามของเราเธอ”

“แต่ต่างหากเพี้ย! ฉันกำลังเอือมระอาสุดหัวใจกับความงามเหมือนอาวุธร้ายสะกดตาไปซะทุกที่ของเธอ!”

ซีโรลบใบหน้าข้างตึงเมื่อก็หายไปแล้วส่งเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน

“แต่ว่าความงามของเรา ก็ทำประโยชน์เยอะเลยจริงไหม? โดยเฉพาะตอนที่พัก”

พอพูดแบบนั้นทำเอาฉันเถียงไม่ออก

ถ้าสัตว์ประหลาดอย่างฉันบอกกับเจ้าของที่พักว่า ‘พาผู้หญิงมาด้วย’ ขนาดคอกม้ายังแทบไม่ให้ยืม แต่ถ้าสาวสวยอย่างซีโรบอกว่า ‘พาคนคุ้มกันผู้ต่อสู้หัวล้านมาด้วย’ กลับเจรจาอย่างราบรื่น ขนาดยอมให้พักในห้องดี ๆ

ซีโรทำท่าภูมิใจ ฉันขำเลียมองพลางบู้คางไปหาที่พักตรงหน้า แล้วบอกซีโร

“ถ้าฉัน คราวนี้ถ้าช่วยใช้ความสวยนั้นหาที่พักได้อย่างราบรื่นจะดีใจมากเลยครับ”

“ไม่ต้องห่วง ...ว่าแต่ห้องของบาทหลวงล่ะ?”

“ทำไมพวกเราต้องใส่ใจกับห้องของเจ้าคนที่มาตามพั้วพัน โดยผลการไม่สนใจสถานการณ์ของทางนี้ด้วยล่ะ! ไม่ต้องการทรอกของพรรคนั้น! เจ้านั้นเป็นคนของโบสถ์นะ!”

หน้าซ้า ยังเป็นเจ้าหน้าที่พิพากษาของ ‘เดี่ย อิกนิส’ รับหน้าที่
ฆ่าแม่แมด

ฉันนึกถึงเรื่องราวที่บาทหลวงนั้นร่วมเดินทางกับพวกเรา

...จากนี้ ด้วยนามของ ‘เดี่ย อิกนิส’ คุณต้องอยู่ภายใต้การ
จับตาดูของผม ในเมื่อเวทมนตร์เป็นพลังทรงอำนาจขนาดโค่นมังกรได้
คงไม่สามารถปล่อยเอาไว้ได้อีก

ย้อนไปเมื่อสิบวันก่อน
สถานที่คือเกาะมังกรดำที่วุ่นวายหลังโค่นมังกร
บาทหลวงรอบนเรือซึ่งกำลังจะออกแล่นตอนนี้ เจ้านั้นบอกฉัน
กับซีโร่เช่นนั้น

และประกาศว่า

...ถ้าคุณยอมบอกข้อมูลเกี่ยวกับเวทมนตร์โดยไม่ปิดบังและ
ทำตัวมีประโยชน์กับโบสถ์ จะยอมผ่อนผันการลงโทษคุณในฐานะแม่แมด
ออกไปก็ได้ครับ

พูดจาอ้อมค้อมแต่สรุปคือ ‘รีดเค้นข้อมูลเกี่ยวกับเวทมนตร์
จากซีโร่ พอหมดประโยชน์แล้วจะฆ่าทิ้ง’

โดนบอกเรื่องเงี้ยอย่างนั้นซึ่งๆ หน้า

“ถึงเป็นคนของโบสถ์ก็ต้องมีที่นอนไม่ใช่เหรอ? ต่อให้ไม่ชอบ

บาทหลวงแต่แบ่งแยกแบบนั้นมันไม่ดีนะ”

ซีโรอ้างเหตุผลถูกต้องแบบเพี้ยนๆ

ฉันชื่นชมตัวร่างจึกหัวอย่างแรง ใช้ตัวร่างแสดงความโมโหกับ
หงุดหงิดพลางส่งเสียงคำราม

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ชอบหรือไม่ชอบสักหน่อย! เจ้านั้นคิดจะฆ่า
เธอนะ! เธอต่างหากทำไม่ถึงใจเย็นเป็นห่วงเรื่องห้องของบาทหลวง
แบบนี้!”

เธอยังเป็นแม่มดอีกเหรอ ฉันถามอ้อมๆ แต่ซีโรหัวเราะหน้าตา
เฉย

“ชินกับการถูกจ้องเอาชีวิตแล้วละ อีกอย่าง มีบาทหลวงร่วมทาง
ด้วยทำให้เคลื่อนไหวง่ายขึ้นจริงไม่ไหม ถ้าห่างจากใจกลางทวีปขนาดนี้
ใบบ่านทางของราชอาณาจักรเวเนซุเอลาใช้ไม่ได้ แต่ว่า บารมีของโบสถ์
แผ่กว้างไปทั่วโลก ถ้าบาทหลวงอยู่ด้วยต้องมีประโยชน์แน่”

“อ้อ คุริบๆ พุดจามีเหตุผล! แต่ฉันไม่ถูกใจเลย!”

เป้าหมายของฉันกับซีโรคือหยุดยั้งการแพร่ขยายแบบไร้กฎ
ระเบียบของเวทมนตร์

อีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกันคือเก็บ ‘ตำราของซีโร’ หนังสือสอน
เวทมนตร์... กับหนังสือคัดลอกที่ถูกเขียนแบบนี้ไม่ถึง รวมทั้งตรวจสอบ
กับทำลายล้าง ‘เซสตูม’ ซึ่งเขียน ‘หนังสือคัดลอกตำราของซีโร’ และ
เที่ยวทำให้เวทมนตร์แพร่หลายตามที่ต่างๆ

นอกจากนั้นถ้าให้พุดถึงเป้าหมายส่วนตัวของฉัน คือจอมเวท
วิญญูณมรณะชาวเนเรีที่ฆ่าเพื่อนรักฉัน อยากฆ่าายนั่นให้ตายแบบ

เด็ดขาด

สรุปแล้ว พวกเรากับบาทหลวง... รวมถึงโบสถ์มีผลประโยชน์ร่วมกัน เพราะโบสถ์เองก็คงไม่ยากให้วิทยากรอย่างเวทมนตร์ซึ่งใช้วิชาเวทได้อย่างง่ายๆ แพร่หลายออกไป

...แต่ว่า

ถึงจะอย่างนั้นบาทหลวงก็ประกาศโต่งๆ ว่า ‘อาจต้องฆ่าแล้วแต่กรณี’ คงมองเจ้านั้นในแง่ดีไม่ได้

พอฉันแลบลิ้นพูดเสียงทงุดทงิด ซีโรยักโกลด์คล้ายบอกว่า ‘เอาใจยากจัง’

“เพราะบาทหลวงรูปหล่อเหรอ?”

“ไม่ใช่เฟ้ย!”

ฉันจะไม่พูดว่า เรื่องนั้นก็มีส่วน

แต่ต่อให้ไม่บอกซีโรยักโกลด์เสียตะโกนในใจฉันออกเลยสั้นโหดหัวเราะทีๆ จากนั้นก็บอกว่า “เขาเป็นว่า จงสองห้องสินะ” แล้วเข้าไปในที่พัก

ผ่านไปครู่หนึ่ง...

“ออกไปนะ! ไม่มีห้องให้แกเช่าหรอก!”

มีเสียงกรีดร้องแหลมของผู้หญิงตามด้วยเสียงด่าทออย่างหวาดกลัวของผู้ชาย เห็นซีโรยักออกมาจากที่พัก

ระหว่างฉันงงันว่าเกิดอะไรขึ้น ซีโรยักมือป้องกันหัวจากฟันหรือเครื่องประดับที่ถูกขว้างพร้อมกับรีบวิ่งกลับมาหาฉัน

“อะไร? เกิดอะไรขึ้น?”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่า...”

ซีโรลูบหัวทำหน้าที่หมองที่ปักด้วยความประหลาดใจ

“รู้สึกว่าจะโดนหาว่าเป็นแม่ตตั้งแต่แรกเห็นนะ”

3

ไม่รู้เพราะรูปโฉมงดงามเปี่ยมเสน่ห์หรือการแต่งกายไม่ธรรมดา ... สรุปลงแล้วกระทั่งที่ปักซึ่งเจอต่อมาและต่อมา พอเห็นรูปร่างของซีโร คนของที่ปักก็ตะเพิดได้ว่า “แม่ตใส่หัวไปนะ” ทำให้เขาห้องไม่ได้เลย

ครั้นทดลองซ่อนตัวซีโรแล้วให้ฉันทไปบอกกับเจ้าของร้านว่า “ขอยืมคอกม้าหน่อย” แม้ไม่ถึงกับโวยวายแต่ก็โดนบอกแบบไม่มีเยื่อใยว่า “ไม่มีห้องให้ผู้ตกลุ่มหัวสัตว์ขี้มทรอก”

ขนาดบอกว่ายื่นด้ายเงินไม่อันยังไม่ได้ผล หรือจะแยกเขี้ยวคู่ ก็เปล่าประโยชน์ โดนขู่ตาเดียวจะเรียกกลุ่มอัศวินประจำโบสถ์มาฉันทจึงต้องถอยอย่างเดียว

และดวงอาทิตย์ก็ตกโดยที่ยังหาห้องปักไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่...”

เมื่อมาถึงขั้นนี้มันรู้สึกสงสัยว่า ‘ยังไงกันแน่นะ?’ มากกว่าจะโมโห

ซีโรก็เหม่อเหมองมองดวงอาทิตย์ตอนเย็นแล้วทำให้ล่ตแบบหมดกำลังใจเช่นเดียวกับฉันท

“ที่ผ่านมาก็เคยเจอเรื่องลำบากแต่เพิ่งเคยเจอสถานการณ์ที่

ความงามของเรา พลังเงินหรือกระทั่งการชมชู้ของทหารรับจ้างใช้ไม่ได้ผล”

“เธอ จำไม่ได้จริงๆ เทรอ...? อย่างเช่นจูลิโอมเมืองนี้เมื่อหลายสิบปีก่อน หลอกกินอาหารอร่อยๆ จากทุกร้านหรือว่าเรียกสิ่งมีชีวิตยักษ์ปริศนามาเล่นในทะเล... ไม่ได้ทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นจนฝากชื่อไว้ในประวัติศาสตร์หรอกนะ”

“ในใจนายเห็นเราเป็นคนยังไงกัน...? นายก็น่าจะรู้ว่าเราเก็บตัวอยู่ในรูจนถึงเมื่อเร็วๆ นี้ จริงอยู่ว่า ‘ปาจันท์ธนู’ อยู่ใกล้ที่นี้แต่ไม่มีใครรู้จักเราหรอก”

“ถ้างั้น ทำไมพอทุกคนเห็นเธอแล้วถึงตะโกนว่าแม่หมดละ”

“ดูจากการที่ถอดชุดให้เห็นหน้าแล้วโดนไล่ตะเพิดทันที ทำทางจะกลัวเรา... หรือต้องบอกว่า พอเห็นผมของเราแล้วเกิดความกลัวมากกว่า...”

ซีโรปั่นหน้านี้จับผมตัวเองพวงหนึ่งแบบลวกๆ ผมส่งเสียงสั่นตกจากนิ้วซีโร เป็นผมสีเงินชิ้นหนึ่งยากจะพบเห็น

“แต่ผมเงินไม่ค่อยมีโอกาสเห็นเท่าไรนี่นะ ถ้าเมื่อก่อนมีแม่หมดผมเงินอาละวาดแถวนี้แค่เห็นผมเงินจะโดนหาว่าเป็นแม่หมดก็ไม่แปลก”

“โดนลูกหลงซัดๆ เลยนี่นา เราไม่ได้ทำเรื่องเลวร้ายสักหน่อย ซักอยากรจะทำชั่วขึ้นมาจริงๆ แล้วสิ”

“คิดว่าคงไม่ได้เอาจริงแต่ขอห้ามก่อนเลยนะ เตียวฉันเดือดร้อน”

“ผู้ชายอย่างนายเนี่ยยังรักตัวเองที่สุดเหมือนเดิมนะ... เราไม่ได้เกลียดนิสัยแบบนั้นของนายหรอก”

ซีโร่พูดอย่างสนุกพลางหยิบเศษผ้าจากกระเป๋าบนเอวมารวบผม
เป็นพวงเดียวห้อยไว้ข้างหลัง จากนั้นลศอุ๊ดของเสื้อคลุมมาบังตา

พอท่าแบบนั้นไม่เพียงผมกระทั่งใบหน้ายังแทบมองไม่เห็นและ
แยกไม่ค่อยออกด้วยว่าเป็นชายหรือหญิง

แม้จะบอกว่าโดนลูกหลงแต่เดิมทีซีโร่เป็นแม่มดคงรู้ว่าหากถูก
สงสัยจะยิ่งกลายเป็นเรื่องยุ่งยาก

“สรุปแล้ว วันนี้คงต้องนอนกลางแจ้งนะ”

“นอนกลางแจ้งเหรอ ...เอาเถอะ เดินทางด้วยเรือมานาน ได้
นอนท่ามกลางคลื่นดินหลังท่าหายไปคนก็ไม่เลวเหมือนกัน แต่ว่า...”

พอพูดจบ ซีโร่คงนึกอะไรออกจึงชี้ห้องฟ้า

หันไฉน มีฝนตกใส่ผมก้อฉนั้นเม็ดหนึ่ง

ไม่กี่วินาทีเสียงฝนก็เปลี่ยนจาก ‘เปาะแปะ’ เป็น ‘ซ่าๆ’

พวกเรารีบวิ่งเข้าไปใต้ชายคาบ้าน แขนงมองท้องฟ้าด้วยความ
รู้สึกหดหู่

“ถ้าเราสังหารณ์ไม่ผิด ฝนนี้คงตกทั้งคืน”

“เชื่อสังหารณ์นั้นได้เหรอ...?”

“อย่างน้อยไม่เคยพลาดนะ”

สังหารณ์ของแม่มดเนี่ยแม่นจริงๆ ฉันทิ่มฟ้าแล้วไหลตก

หันสายตาไปมองถนน

ทิวทัศน์กว้างขวางมีทุ่งราบทอดยาวเต็มไปด้วยพื้นที่นินแข่งกับ
ต้นไม้เตี้ย เท่าที่กวาดตามองไม่เจอตำแหน่งให้พักแรมกลางสายฝนเลย

จะกางหนังสือตัวกันฝนก็ได้อยู่หรอกแต่ถ้าพื้นเปียกไม่รู้จะทำ

ยังงี้ดี สรุปล้วนน่าจะเป็นคำคืนแสนลำบาก

“มีนา เธอถึงตั้งใจหาที่พักจนน่าแปลก”

ปกติเป็นผู้หญิงที่พูดกันว่า ‘เรานอนกลางแจ้งก็ได้นะ’ ดู

เหมือนซีโร่เองก็คงอยากหลีกเลี่ยงการนอนข้างนอกกลางสายฝน

ทันใดนั้น

“...คะ คือว่า กำลัง หาที่พักอยู่เหรอครับ”

จู่ๆ มีเสียงของชายไม่รู้จัก

ฉับกับซีโร่หันไปหาเสียงนั้นพร้อมกัน มองชายจ้อยกลางคน

ท่าทางไม่สะอูดตากอดดูงาน

...ทโมนี่ส่งเสียงเรียกเธอ?

เรียกพวกเรา? ดูแล้วไม่น่าจะมีความกล้าขนาดนั้น...

หากเป็นมนุษย์ปกติแค่ฉับยืนเจียบๆ ก็กลัวจนเผ่นหนีแล้ว

ต่อให้เข้ามาใกล้ด้วยความอยากรู้แต่แทบไม่มีใครกล้าส่งเสียงเรียกเลย

ตอนนี้ฉับคลุมหัวร่างด้วยเสื้อคลุมกับฮู้ดแต่ถ้าเข้ามาใกล้ขนาดนี้

น่าจะรู้ว่าฉับคือผู้ตกสู่ห้วงสัตว์... กลับถามว่ากำลังหาที่พักหรือ?

“อย่างที่เห็น พวกเราไม่มีที่พัก ดูเหมือนคนในเมืองนี้จะมองเรา
ว่าเป็นแม่มด”

พอฉับปิดปากเจียบ ซีโร่ก็ตอบแทน

ผู้ชายยิ้มเกร็งๆ บอกว่า “น่าจะอย่างนั้นนะครับ” แล้วกอด
ดูงานใหม่

“ตอนนี้ ไม่มีใครกล้ายุ่งกับหญิงผมเงินครับ ขนาดหญิงแก่
ผมขาวยังไม่มีร้านไหนอยากให้เข้าใกล้...เพราะคุณหนูคนนั้นมีผมเงิน

ชัดเจน”

“...เห็นเธอ?”

ฉันส่งเสียงเหมือนตำหนิทันที

ซีโรในตอนนั้นค่อนข้างประหลาดแบบ แต่กลับรู้ว่าซีโรมีผมเงินแสดง
ว่าเจ้านี่คงเห็นพวกเราตรงไหนสักแห่ง

ผู้ชายสะดุ้งเพราะเสียงฉัน จากนั้นเปิดปากอุ้งป่านให้พวกเราดู
ภายใน

มีผ้าจำนวนมากใส่เอาไว้

“ผมทำงานรับจ้างสารพัดเที่ยวตระเวนตามที่พักเพื่อของานครับ
วันนี้เป็นงานซักผ้า เห็นทั้งสองคนถูกไล่ออกมาเลยคิดว่าโชคร้ายจริงๆ”

“โอ้... คนทำงานรับจ้างสารพัดนั้นจะหาที่พักให้เราเหรอ?”

“เออ ได้ยินบอกว่ายินดีจ่ายค่าที่พักไม้อื่น ถ้าห้องโทรมๆ ของ
ผมได้ค่าที่พักนั้นก็คงดี จะได้ซื้อเสื้อผ้าให้ภรรยาสักชุด แล้วก็หาของกิน
อร่อยๆ ให้ยายทานด้วย ความจริงใกล้จะถึงวันเกิดลูกสาวแล้วนะครับ”

ฉันกับซีโรมองหน้ากัน

จากนั้นมองชายกลางคนร่างผอมอีกครั้ง

ดูจากเนื้อเสื้อผ้าก็รู้ว่ากล้ามเนื้อทั่วร่างกายกำลังเกร็งด้วยความ
กังวลและความระแวงพวกเรา รอยยิ้มกระตุกนั้นเหมือนกำลังพยายาม
บอกว่า ‘ไม่คิดจะทำอันตรายแค่อยากได้เงิน’

หลังคิดเล็กน้อย ฉันเดินออกไปในสายฝน ยื่นมือไปหาผู้ชายแต่
ผู้ชายกลับจมนหายไป

ฉันหยิบอุ้งป่านจากแขนนั้นแบกบนไหล่

“เอ๊ะ อะ... เอ๊ะ?”

“ทำเหรียญเงิน รวมค่าอาหาร จะจ่ายมัดจำให้ก่อนสองเหรียญเงิน ช่วยนำทางที”

ฉันทพูด ซีโร่หยิบเหรียญเงินสองเหรียญจากกระเป๋าส่งให้มือผู้ชายกำ

ถ้ามีหนึ่งเหรียญเงินจะซื้อไวน์ เนื้อและขนมปังได้สามวัน

ผู้ชายยิ้มทั้งที่ตัวเปียกฝนโชก ผ่อนกำลังจากไหล่ชนิดเหนื่อย

4

บ้านที่ถูกพามาเป็นห้องโถงโถรมดูมค่าพูดตอนแรกจริงๆ มีสองชั้นสร้างด้วยไม้ มองเห็นฐานจากผนังที่ปูนปลาสเตอร์ลอกออก หลังคาขอมช่อท่าทางจะมีฝนรั่วหนัก

มีคอกสัตว์แต่ดูก็รู้ว่าไม่ได้ใช้นานแล้ว ไม่มีทั้งเปิดไว้กินเนื้อไก่ไว้ออกไข่ แพะได้รีดนมหรือลาไว้บรรทุกของ มีเพียงกลิ่นหนูลอยจางๆทั่วบริเวณ

“จนสุดๆ เลยนะ”

ซีโร่พึมพำ ผู้ชาย... ที่ดูเหมือนจะซื้อเครโด... ลูบผมเปียกฝนด้วยท่าทางอายๆ

“หมูนี มีที่พิักยอมจ้างเราทำงานลดน้อยลงครับ วันก่อนขายไก่ตัวสุดท้ายไป... เลยพอจะหาซื้อแค่ขนมปังมาได้สำเร็จแต่ไม่รู้จะทนได้ถึงเมื่อไหร่”

“ชายของห้อยคอนั้นก็ได้ไม่ใช่หรือ?”

ซีโรซี่สร้อยคอบนคอของเครโต

เป็นสร้อยคอรูปน้ำตาเล็กๆ เท่าที่ดูน่าจะเป็นอัญมณีของจริง ถ้าเอาไปขายน่าจะได้เงินจำนวนหนึ่งแต่เครโตพูดว่า “อ๊ะ นี” แล้วยกสร้อยคอขึ้น

“ได้จากภรรยา คงขายไม่ได้หรอกครับ เป็นหลักฐานแต่งงาน แล้วก็คงไม่ค่อยมีใครยอมซื้อด้วย”

“หลักฐานแต่งงาน?”

“แลกเปลี่ยนอัญมณีกันนะ”

ซีโรซี่เอียงคอแปลกใจ ฉันจึงพูดเสริมจากข้างๆ

ประเพณีแต่งงานแตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่น ซีโรซี่ไม่รู้กระทั่งเรื่องการแลกเปลี่ยนความรักด้วยจูบคงไม่ค่อยประสีประสาเรื่องรักๆ ใคร่ๆ แบบนั้นเท่าไรนัก

“ใช่แถบๆ นี้ ตอนอายุประมาณสิบขวบจะได้รับอัญมณีจากพ่อแม่ แล้วใช้อัญมณีนั่นส่งให้คนที่อยากแต่งงานด้วย ถ้าฝ่ายตรงข้ามส่งอัญมณีของตัวเองตอบก็จะได้แต่งงานกัน แต่ถ้าจะปฏิเสธก็ส่งคืนนะ”

รู้ละเอียดจังนะครับ เครโตเลิกคิ้วมองฉัน

“เกิดแถวนี้หรือครับ?”

“ไม่ถึงกับแถวนี้หรอกแต่เกิดทางใต้นะ หมู่บ้านฉันจะได้กำไรจากพ่อแม่ตอนอายุสิบห้า แล้วเอากำไลนั้นส่งให้คนที่อยากแต่งงาน”

“โอ้ ถ้าอย่างนั้นนายก็พกกำไลเอาไว้มอบให้คู่ครองหรือ?”

“ไม่ได้พก เพราะฉันออกจากหมู่บ้านตอนอายุสิบสาม”

“น่าเสียดายนะ ถ้าพามาเราจะยอมเป็นคนรับให้”

“อ้อเธอครับ ...แต่ว่า ให้เข้ามาข้างในไม่มีปัญหาเธอ? อย่างที่เห็นฉันเป็นผู้ตักสู่ว่างสัตว์...”

ออกจะถามเข้าไปหน่อยแต่ถ้าภรรยาเป็นหญิงชู้ฉลาดพอเห็นฉันอาจเป็นลมง่าย ๆ

“บ้านเรามีเหตุจำเป็นนิดหน่อย แต่ผู้ตักสู่ว่างสัตว์ไม่กลัวหรอกครับ เชิญข้างในเถอะ มีห้องว่างแค่นี้หลังคา... เฮ้ ริช! กลับมาแล้ว! พาแขกมาด้วย!”

เครโดตะเบ็งเสียงไม่ให้แพ้เสียงฝน พลงเปิดประตูอย่างรวดเร็ววิ่งเข้าไปในห้องโถรม ฉันกับซีโรก็ทำตามหลังไป

เมื่อกวาดตามองในห้อง มีสภาพดีผิดกับที่จินตนาการจากภายนอกกลับ

มีฝนรั่วสองจุดแต่ทั้งสองจุดมีประโยชน์สำหรับใช้เก็บน้ำในถังใหญ่ ในถังมีผ้าซีกแข้อยู่ข้างประหยัดจริงๆ

เพราะจากบ้านถึงบ่อน้ำค่อนข้างไกล ต้องบอกว่ามีฝนร่วนจะโชคดีกว่า

มีเทียนอยู่แค่นี้ก็เล่มในห้องจึงมีดสลัว เครื่องเรือนมีชิ้นวางของโต๊ะและเก้าอี้เพียงสามตัว ด้านในยังมีอีกห้องกับบันไดขึ้นไปได้หลังคา

ฉันขยับจมูก ได้กลิ่นหนูจริงๆ พอเงยหูได้ยินเสียงฝีเท้าเบาดังตุบๆ จากทุกแห่ง

นอนใต้หลังคามีสีทรีโตนกั๊ดแฮะ... แต่คงเรื่องมากไม่ได้

...จึงหะนั่น

“นี่ ตายแล้ว เปียกโชกหมดเลย!”

ทันทีที่มีเสียงคำทมิ ได้ยินเสียงผีเท้ารีบร้อนวิ่งมาจากในห้อง พวกเราเงยหน้าพร้อมกัน

“บ้าจริง ถ้าเป็นหวัดจนทำงานไม่ไหวก็ซื้อขอมมปังไม่ได้นะสิ หัดมีหัวคิดหน่อย! ว่าแต่มีแขกหมาความว่ายังไง? อา เดี่ยว จะเอาผ้าเช็ดมาให้ ทุกคนอย่าขยับจากตรงนั้นนะ!”

เจ้าของเสียงคือหญิงอายุเพิ่งเลยยี่สิบตอนกลาง ผมดำรวบแน่น หัวร่างมีบรรยากาศของคนขยันทำงาน

ผู้หญิงคนนี่คงเป็นริซ่า เห็นท่อยสร้อยคอแบบเดียวกับเครโดบนคอ น่าจะเป็นภรรยาไม่ผิดแน่ พอโดนภรรยาบอกแบบนี้เครโดผินยิ้มแล้วมองพวกเรา พร้อมพูดว่า “เป็นภรรยาใจดีดีนะครับ”

ริซ่าหอบผ้าแห้งกลับมา ก่อนอื่นคลุมผ้าบนหัวสามีจากนั้น ยัดผ้าให้รีกับฉันแบบลวกๆ

คงเพราะรีบร้อนเคลื่อนไหวผู้หญิงคนนี้เลยยังไม่ทันสังเกตว่าฉันคือผู้ตกหลุมรัก ถ้าเป็นไปได้อยากให้ไม่รู้ไปตลอดฉันจึงคลุมฮู้ดลึกขึ้น

“ว่าแต่แขกเธอ? ไปรับงานอะไรมาหรือไง?”

“เปล่า ไม่ใช่หรอก แค่อายิ้มได้หลังคาคืนหนึ่งนะ”

ได้หลังคา? ริซ่าถามกลับอย่างสงสัย

“คุณ คิดจะเปิดที่พักด้วยเธอ? ทำไมพวกแขกถึงไม่ยอมไปหาที่พักดีๆ แต่มาห้องซอมซ่อแบบนี้... ถ้ามีปัญหาอะไรมันลำบากนะ!”

จริงด้วย เป็นภรรยาใจดีจริงๆ แต่ว่าพูดถูก ถ้าเป็นแขกมี

ปัญหาไม่ว่าใครก็คงลำบากใจ

ฉันทักไหล่ เครโดพูดว่า “น่าๆ” แล้วตบไหล่ริซ่า ในมือเขากำเหรียญเงินสองเหรียญ

“ไม่ใช่พวกคนน่าสงสัยหรอก ไม่อย่างนั้น คงไม่ไปเช่าที่พักแบบเปิดเผย ดูเหมือนเพิ่งนั่งเรือมาถึงวันนี้แต่เป็นคุณหนูผมเงินนะ”

เมื่อได้ฟังคำอธิบายของสามี ริซ่าเบิกตามองซีโร่ จับฮู้ดของซีโร่แบบไม่เกรงใจแล้วถอดออก พอเห็นผมเงินทองแสงเปี่ยมก็ยิ่งตาโต

อ้าปากค้าง นึกว่าจะตวาดอย่างโมโหแต่ริซาลับเหงงหน้าหัวเราะ

“ผมเงินเด่นเลยนะ! เพิ่งเคยเห็นผมสวยขนาดนี้ครั้งแรก เป็นองค์หญิงแอบมาท่องเที่ยวเหรอ? แถมยิ่งสวยจริงๆ แบบนี้พวกเจ้าของที่พักคงไม่อยากให้พักแน่”

“อืม... พอเข้าไปที่พักรู้ได้บอกว่าเป็นแม่มดแล้วถูกไล่ตะเพิดออกมา”

ซีโร่ขมวดคิ้ว เครโดฟันยิ้ม

“หมู่นี้ มีกลิ่นแม่มดปรากฏตัวในหมู่บ้านใกล้ๆ ครับ”

“ในอาณาเขตของโบสถ์นี่นะ?”

“ครับ ดูเหมือนจะร่อนเร่มาจากไหนสักแห่ง... ลือกันว่าหัวหน้ามีผมเงิน”

“พวกอัศวินประจำโบสถ์ก็ตามหาแต่เดือนหนึ่งแล้วยังไม่เจอ! เพราะเห็นไม่ได้การ ‘เดี่ย อิกนิส’ เลยถูกเรียกมา”

“ท่าทางจะกลายเป็นเรื่องยุ่งยากนะ”

ถ้ามีข่าวลือของแม่ดแพร์กระจาย ข่าวลือนั้นจะถูกส่งไปโบสถ์ทันที และคงมีกลุ่มอัครวินประจำโบสถ์ถูกส่งมาจากโบสถ์เพื่อปราบแม่ด หากกลุ่มอัครวินประจำโบสถ์ทำไม่สำเร็จ ผู้สร้างผลงานคือเจ้าหน้าที่พิพากษาของ ‘เดีย อิกนิส’

เจ้าหน้าที่พิพากษาได้รับการฝึกฝนเพื่อลงมือคนเดียวล่าแม่ดที่แอบอ้างเป็นนักบุญหญิงแต่สมัยนี้แม่ดลดน้อยลงจึงโดนสงสัยในความหมายของการคงอยู่

ดังนั้นโบสถ์จึงเริ่มมอบให้เจ้าหน้าที่พิพากษาทำภารกิจปราบแม่ดปกติ

ผลลัพธ์นั้นหากถามว่าเกิดอะไรขึ้น นั่นคือมีการล่าแม่ดรุนแรง โหดร้ายชนิดอยากถามว่า ‘ฝ่ายไหนกันแน่คือแม่ด’

ประชาชนพากันหวาดกลัวและทู่แท้งบอกรายชื่อเพื่อไม่ให้ภัยลามมาถึงตัวเอง กรณีเจ้าหน้าที่พิพากษาออกล่าแม่ดโอกาสที่แม่ดจะโดนประหารมีเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์

ในร่ำร่ำมีมหาวิหาร บริเวณใกล้เคียงนั้นคืออาณาเขตของโบสถ์ เจ้าหน้าที่พิพากษาถูกเรียกตัวมาเพราะหากที่นั่นเกิดเหตุวุ่นวายเรื่องแม่ดไม่หยุดคงเสียหน้า

“ได้ยินว่าเจ้าหน้าที่พิพากษามีหลายแบบแต่เจ้าหน้าที่พิพากษาที่ถูกเรียกมาคราวนี้นับว่าเลวร้ายสุด”

“เลวร้ายสุดเหรอ?”

“ไม่รู้ร้ายละเอียดหรอก แต่โดนแอบเรียกว่า ‘นักขุดสุสาน’ เพราะเมืองหรือหมู่บ้านที่เจ้าหน้าที่พิพากษานั้นมาจะมีจำนวนสุสาน

เพิ่มขึ้น เพราะงั้นเลยไม่มีใครอยากเข้าใกล้ผู้หญิงผมเงินและไม่อยากให้
เช่าห้อง”

อย่างนี้เอง มีน่าละ ซีโร่พึมพำแล้วส่งเสียง “แต่ว่า” มองริซ่า
“สรุปคือ การให้พวกเราพักที่นี่จะทำให้พวกเธอเดือดร้อนไป
ด้วยไม่ใช่เหรอ?”

“นั่นสินะ ให้ตายเถอะ คนบ้านฉันเนียชอบทำอะไรไม่รู้จักคิด
เลย ปกติบ้านเราก็คงโดนหมายตาง่ายอยู่แล้วแท้ๆ”

ริซ่าพูดอย่างโมโหพร้อมกับชกไหล่เครโต แต่ทำทรงไม่ได้โกรธ
จริงๆ เหมือนกับสามภรรยาหยอกล้อกันด้วยความรักใคร่

“แต่ว่า ในเมื่อพามาแล้วก็ช่วยไม่ได้ จะโลกกลับไปตอนนี้นะ
ไม่ต่างกัน ถ้าแค่ให้ยืมได้หลังคาคืนเดียวยอมจ่ายสองเหรียญเงินถือเป็น
แขกชั้นดีเลยละ”

“เปล่า ทำเหรียญต่างหาก สองเหรียญนั่นคือมัดจำ”

พอเครโตบอก ริซ่าเบิกตาโต จากนั้นหันมาหาพวกเราด้วย
รอยยิ้มเต็มหน้า

“ถ้าอย่างนั้น ยินดีต้อนรับ! ไม่ได้ให้เด็กคนนั้นกินอาหารดีๆ
มานานแล้ว ฉันท้อออกไปซื้อของหน่อยนะ”

เป็นผู้หญิงที่เปลี่ยนสีหน้าเก่งจริงๆ ใจเด็ดแต่มีอัธยาศัย สมัย
สาวๆ คงเนื้อหอมน่าดู พอฉันจ้องมองพร้อมกับคิดแบบนั้น จู่ๆ ก็โดน
ซีโร่จับหาง

ฉันเปลอส่งเสียงร้องแปลกๆ จากคอแล้วรีบดึงหางคืนจากซีโร่

“จู่ๆ ทำอะไรเนีย...!”

“เจ้า จงอย่าริอาจอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้านนะ ทหาร
รับจ้าง”

“เป็นแม่แม่มดยังมีหน้ามาพูดคำสอนของโบสถ์อีกเธอ ไม่สิ
ฉันเปล่าอยากได้สักหน่อย...!”

“ควรหลงใหลเรามากกว่าภรรยาเพื่อนบ้านสิ”

“จะบ้าอะไร ใครจะไปทนดูหน้าเธอตรงๆ ได้”

พอดันแลกลับ ซีโร่พิมพ์อย่างกังวลว่า “ความงามก็เป็นบาป
เหมือนกันนะ”

“คุณ บอกเรื่องเด็กคนนั้นกับพวกแขกหรือยัง?”

ริซ่าเตรียมตัวออกไปข้างนอกแต่ส่งเสียงถามเครโตเหมือน
นิกออก

“เปล่า ยังเลย...”

ไม่รู้ทำไมเครโตถึงมองฉันแล้วทำหน้าที่สับสน

ริซ่ายกคิ้วด้วยความเอือมระอาจากนั้นถามกลับว่า “ถ้าฉัน
แสดงว่าไม่รู้เธอ?”

ดูเหมือนพวกเราจะไม่ได้รับข้อมูลสำคัญบางอย่าง

“ลูกของเธอทำไมเธอ?”

ฉันถาม ริซ่ายิ้มตอบว่า “มีปัญหาเหมือนกับทางนั้น”

“ให้เห็นเองคงเข้าใจง่ายกว่า ...ทั้งสองคน เกลียดหนูหรือเปล่า?
ดูปุ๊บคงไม่ร้องเสียงหลงหรอกนะ?”

“ถ้าโดนกัดก็ต้องร้องกันบ้างล่ะ”

“ส่วนเรา ถ้าเอามาปิ้งกินก็ไม่ได้เกลียดหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นค่อยยังชั่ว เอาไปปิ้งกินคงลำบากแต่จะแนะนำ
เด็กน่ารักชนิดอยากกินให้ ...รีรือออกมาหน่อย”

ไม่มีเสียงตอบ

แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาดังตบๆ วิ่งมาจากในท้องแทน พอนึกว่า
มีอะไรพุ่งออกมาไม่นานสิ่งนั้นก็วิ่งผ่านท้องมาแอบเกาะข้างหลังริซ่า

เมื่อเห็นร่างเด็กคนนั้น ฉับคางตก ส่วนซีโร่ผุดยิ้ม

“โอ้ เรา ตกใจนิดหน่อย”

“มีน้ำถึงได้กลิ่นหนู...”

หูกลมใหญ่

ขนสีขาว

หางเรียวยาวไม่มีขน

ไม่ผิดแน่ นั่นคือผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ หนู ตัวสูงแค่เอวริซ่า ขนบนหัว
ยาวเหมือนเส้นผม

“ใช่ ลูกของเราคือผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ อย่าเข้าใจผิดนะ เด็กคนนี้
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับมิวซ์หรือ เป็นเด็กฉลาดอ่อนโยน ซึ่ฉลาดจนไม่กล้า
ทำร้ายคนอื่น แต่ว่า อย่างที่เห็นว่าเป็นหนู ถ้าทนไม่ได้...”

“เปล่า ไม่ต้องห่วง พวกเราไม่ได้มีอคติกับผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ หรือ
ต้องบอกว่าค่อยหายห่วง”

ซีโร่ปฏิเสธความกังวลของริซ่าชัดเจน แต่เพราะชัดเจนเกินไป
ริซ่าจึงมองซีโร่ด้วยความสงสัย

“หายห่วงหรือ... ทำไมพวกเธอต้องหายห่วงเพราะลูกของเรา
เป็นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ล่ะ”

“ริซ่า ความจริงคนพวกนี้...”

มาถึงขั้นนี้ใครก็ยังเกรงใจพวกเราว่าควรพูดดีไหม

ในเมื่อเป็นแบบนี้ปิดบังไปคงไม่มีความหมาย

ฉันถอดสูดเสียบๆ เผยโฉมหน้า

“เพราะฉันก็เป็นผู้ตกสู่ห้วงสัจธรรม ถ้ามีพวกเดียวกันในที่พักค้อย
สบายใจหน่อย”

ทันใดนั้น

ริซ่าหยุดหายใจ สองตาเบิกโตสุดขีดและหน้าซีดเผือดลงทุกที

...ท่าจะแยแะะ รู้แบบนี้ น่าจะบอกล่วงหน้าก่อน

“เฮ้ เดี่ยว ฉันไม่จับกินหรอกไม่ต้อง...”

กรี๊ดร้อง ก่อนฉันจะทันพูดจบ ริซ่าส่งเสียงร้องแล้วหมดสติไป

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - โลกโนเวล

9 786165 830577

ราคา 179 บาท

ISBN 978-616-583-057-7
Zero kara Hajimeru Mahou no Syo Volume 5
©Kakeru Kobashiri 2015
Edited by Dengeki Bunko

First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

 DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

พวกซีโร่มาเยือนเทศกาลเซ็มประเทศขนส่งทางทะเลระหว่างสี่บั้งของ ‘เซสคุม’
องค์กรปริศนาที่วางแผนเผยแพร่ ‘ตำราของซีโร่’ กว่าที่นั่นกลับแพร่สะพัดด้วยข่าวลือ
ของกลุ่มแม่มดที่เข้าจู่โจมตามหมู่บ้าน มีหน้าซ้ำหัวหนักกลุ่มยังเป็นสาวงามผมสีเงิน
อ้างชื่อว่าซีโร่... เมื่อพวกทหารรับจ้างไล่ตามเงาของซีโร่ตัวปลอมไป กลับต้องเผชิญหน้า
กับเจ้าหน้าที่พิพากษา ‘พิตศีลธรรม’ ที่ได้รับคำสั่งให้มา ‘กำจัดแม่มด’

**ยกระดับความขัดแย้งสุดอันตรายระหว่างแม่มดและโบสถ์ขึ้นอีกขั้น เล่ม 5
ของผลงานแฟนตาซีแห่งตำราเวทที่กำลังเลื่องลือมาแล้ว!**

 E LIGHT NOVEL